

Monstret

av Joakim Hertze

©2006 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

Klackarna ekade som pistolskott mot det fuktiga betonggolvet medan flickan sprang mot utgången. Hon hade aldrig varit så här rädd tidigare och hon visste inte om det var skräcken, eller språngmarschen, som fick andan att stocka sig i bröstet. Hon kände det som om bröstkorgen var för liten, eller som om luften därinne var alltför tunn. Tårarna strömmade utmed kinderna och lämnade svarta streck av upplöst mascara efter sig.

Plötsligt vek sig den vänstra foten inåt och flickan föll handlöst framlänges. Hon tog emot sig med båda händerna och skrapade, utan att märka det, håll på huden över handlovarna. Små pärlor av blod formades på ytan, innan de smetades ut i hennes knutna nävar. Flickan kom snabbt på fötter igen och kastade sig framåt för att på nytt få upp farten. Hon lämnade sin vänstra sko bakom sig och nu ekade bara vartannat steg i mörkret.

I bakgrunden rörde sig något bland skuggorna.

Med ett dovt metalliskt ljud sprang flickan med huvudet före in i en stor dörr, som en gång i tiden hade varit blå. Nu syntes bara små flagor av färg i det grönaktigt fluorescerande ljuset från ett ensamt lysrör; resten var rost och bar plåt. Omtöcknad trevade flickan efter ett handtag, fann det och ryckte det förtvivlat upp och ner. Dörren gick inte att rubba. Uppgiven sjönk hon ner på golvet och drog upp knäna mot hakan. Tårarna hade nu upphört att trilla och allt som hördes var dämpade snyftningar.

Ett rytmiskt skrapande ljud närmade sig den ö av ljus, dit flickan tagit sin tillflykt. På avstånd hördes en långsam, oregelbunden andhämtning, vilken emellanåt avbröts av ett egendomligt väsande. Drygt fem meter från flickan upphörde ljuden tvärt och tystnaden sänkte sig över rummet.

Sedan steg monstret ut i ljuset.

”Är du redo?” frågade det med en röst likt sandpapper. Flickan nickade tyst, utan att möta dess blick. Ovanför deras huvuden hade ljuset från lysröret börjat att fladdra.

Det första slaget knäckte flickans nacke likt en torr kvist och lämnade huvudet vridet bakåt på ett onaturligt sätt. Det andra slaget öppnade bröstkorgen. I en enda rörelse stack varelsen in sin hand och avlägsnade flickans unga hjärta. Därefter tog det hennes ögon, hennes tunga och det fem veckor gamla foster som kärleksfullt vårdats i hennes livmoder, varefter det steg ut ur ljuset och åter blev ett med skuggorna.

Dörren, som en gång hade varit blå, skimrade nu mörkt röd i det fladdrande gröna ljuset. Med ett statiskt knastrade slocknade lysröret till sist helt och höljde scenen i ett barmhärtighetsfullt mörker.

Flickan vaknade i sin säng i en sjö av svett. Skakande tände hon lampan på nattduksbordet och satte sig upp med sänggaveln som ryggstöd. Hon såg på den unge mannen som sov bredvid henne; han låg på sidan med ryggen mot henne och hade dragit täcket över huvudet som skydd mot det plötsliga ljuset.

När flickan efter ett par minuter kände spänningen släppa lyfte hon täcket åt sidan för att gå ut till köket och dricka ett glas vatten. När hon svängde benen över sängkanten kände hon plötsligt en dov smärta i nedre delen av magen och hon tryckte instinktivt en hand över det som kändes som obehagets centrum. Nedre delen av hennes pyjamasjacka och trosor kändes fuktiga och varmt klibbiga. Förvånad tittade flickan på sin hand och såg att den var färgad röd av blod.